

Kapittel 5 – Lubenittenes historie

Lange dager og netter

Lubenittene har levd på Månen like lenge som menneskene har levd på Jorden. Helt til for noen tusen år siden bodde de kun på den siden av Månen som vi kan se fra Jorden.

Det var fordi natten er uhyre lang, og de likte det vakre jordlyset som skinte på dem, når det var mørkt. Jordlys på Månen er det samme som månelys på Jorden, men jordlyset er sterkere, fordi Jorden er mye større enn Månen.

Jeg tror du vet hvor lange dagene og nettene er på Jorden. På Månen er de lenger. Hele fjorten dager varer dagen. Det gjør natten også. Ikke særlig rart at lubenittene foretrakk å bo der jordlyset skinte på dem om natten.

Lubenittene hadde det godt – trolig for godt. Det fantes nok av mat, men etter hvert ble de både tykke og late. Da brukte de biler, busser, tog, trikker og flymaskiner til å frakte seg omkring.

Derfor ble de enda tykkere og enda latere. For å slippe å arbeide med kroppen, lagde de maskiner som kunne gjøre alt mulig for dem.

Fra forsiden til baksiden

Likevel trivdes lubenittene dårligere og dårligere. De utrettet ikke noe selv lenger. Det viktigste i livet ble å spise, more seg og å tenke på seg og sitt.

Ikke trengte de å stelle for hverandre, eller hjelpe hverandre. Flere og flere ble syke i hodene sine av å leve på denne måten.

Dessverre lagde maskinene så mye røyk at lubenittene begynte å hoste. Ja, Månen begynte å hoste, også. Dyrene som bodde der, ble skremt av alt bråket. Etter hvert døde de fleste av dem ut.

Et år var det for eksempel bare noen tusen sommerfugler tilbake, og det neste året noen få hundre! Ingen sommerfugler var tilbake året etter dette.

Nå ble Månen veldig syk og varm av feber. Den ble så varm at nesten alle planter, dyr og lubenitter som bodde der, forsvant. Måneoverflaten ble akkurat like trist, fargeløs og ensom som den er i dag. Heldigvis skjedde ikke det samme på baksiden, for der bodde det jo ingen lubenitter.

Til slutt var all den rene måneluften brukt opp. Derfor rømte de lubenittene som ennå ikke var døde, til Månens bakside – til Lubenapolis, Lubeliana, Lubekk, Lubagos, Lublin og alle de andre stedene som du alt

har hørt om. Der bor de nå, og trives bedre enn noen gang.

Markedsplassen

Etter at barna hadde sittet til bords en lang stund og hørt lubenittene fortelle om seg selv, pekte Fjatt mot en plass et stykke unna.

Der var det bord, benker og boder og enda flere lubenitter. Her holdt lubenittene marked – omtrent maken til sommermarkedet som ble arrangert på torget i Blåsten en uke før sankthans.

I Lubenapolis varte markedet hele dagen. Og det er lenge, det! Husker du hvor lang en månedag var? Helt riktig – i fjorten jorddager i strekk holdt lubenittene marked.

Barna ble med til markedet. Det første de la merke til, var at noen av lubenittene der snakket annerledes enn lubenittene de hadde møtt tidligere. Ja, noen snakket svært annerledes, også.

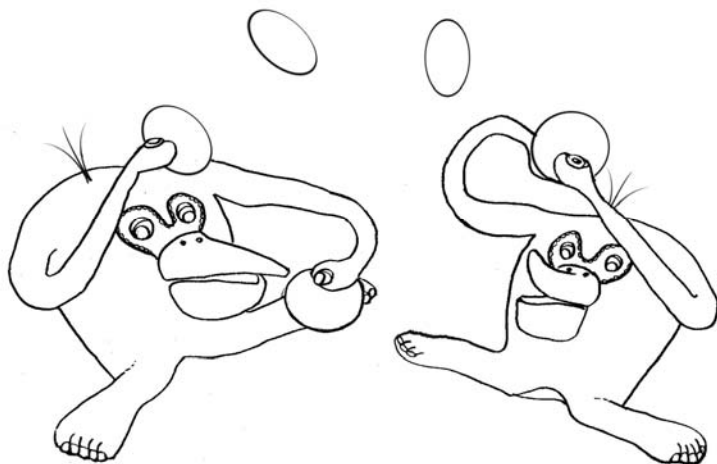
Heller ikke hadde alle like korte navn som Klipp og Sepp og Blubb. Det var bra. De korte navnene var sikkert vanskelig å skille fra hverandre for deg, også!

En hyggelig beltemaker, Abelbebert fra Lublin, ønsket for eksempel ”Vebelkobemmeben” i stedet for *vebelkommen*, slik de først hadde lært. De fra Lublin slurver aldri med uttalen av ordene, fikk barna vite.

Abelbebert lagde Lubenas fineste belter og ville gjerne snakke enda finere. Blupp kjøpte et belte med en lekker sølvspenne, og festet det stolt rundt den store magen sin.

June, som liker å pynte seg, lyste opp av beundring. Abelbebert la merke til dette og forærte henne et belte dekorert med emaljebloster i strålende farger. Beltet ble viklet tolv ganger rundt Junes liv før det passet. Nå var June Lubenas flotteste jordskapning.

To tallerkenmakere fra Lubagos var lettere å forstå enn Abelbebert: ”Vebulkommen tibul obuss!” sa de og sjonglerte små og store knekkebrødtallerkener som de hadde laget. De kastet ustanselig tallerkenene til hverandre og over seg selv.

Siden alle tallerkenene ble spist opp under måltidet, kjøpte Plipp og Plupp hver sin sekk med nye. ”Tabukk, tabukk,” takket de to fra Lubagos og smilte. Barna skjønte at *tabukk* betydde *takk*, mens de fra Lubenapolis sa *tabekk*.

En lubenitt som het Jobesef hadde hundrevis av bokser fulle av is krem. Det var umulig for barna å forstå, men kanskje klarer du å skjønne Jobesefs rop til alle som passerte iskremboden: ”Isåskåkråremåm, isåskåkråremåm, isåskåkråremåm!”

”Jobesef eber frabe bebyen Lubekk,” sa Fjatt. ”*Isåskåkråremåm* bebetyr *ibes krem*.”

Fjatt forklarte at Lubenapolis var den største av alle byene der omkring. Derfor fikk de besøk fra nabolubenitter. De kom til markedet for å vise kunstene sine, eller selge varer de hadde laget.

Andre kjøpte ting i Lubenapolis som de tok med seg dit de kom fra. Men varer ble aldri fraktet fryktelig langt, i alle fall ikke lenger enn det lubenittene kunne gå på en dag.

De fleste av varene ble laget i nærheten av der lubenittene bodde. Det hendte aldri at noen lagde varer som ble fraktet over hele Lubena.

Pelle og Ida Marie syntes dette var merkelig. Faren til Pelle hadde en Toyota som kom fra Japan, mens tanten til Ida Maria tok med en ostehøvel som gave,

da hun besøkte noen i Amerika. Amerika, ja: Thomas Sikorsky hadde fraktet den store viften fra Texas helt til Norge. Nå var den attpå til havnet på Lubena!

De største barna forsto godt at lubenittene snakket forskjellige språk eller dialekter. Engelskmenn og tyskere brukte helt andre ord enn folk i Norge eller Kina, og de i Bergen hadde anderledes tonefall på setningene enn folk i Blåsten eller Oslo.

Men barna syntes det var veldig rart at lubenittene ikke betalte med vanlige penger. På Lubena brukte alle noe de kalte *lubro* når de handlet. Tidligere hadde de brukt *lubliner*, *lubekker*, *lublioner* og andre betalingsmidler.

Nå benyttet de bare *lubro*. Vet du hva en *lubro* er? Nei vel, det er en sjelden, turkis bønne, og voksne lubenitter hadde alltid slike bønner i nebbene sine.

Nebbene var forresten nokså forskjellige fra pelikannebb likevel. Lubenittenes nebb var nemlig ganske myke – like myke som trynet på en gris – og ikke harde slik de er hos fugler.

Når lubenittene var triste eller bekymret, hang de med nebbet, mens de laget oppstoppernebb når de var i ekstra godt humør. Kanskje var overnebbet en slags nese? Ja, for de hadde ett nesebor aller ytterst, og to nesebor aller innerst på overnebbet.